

Otcem lži je ďábel. Svoje léčky zastírá padělaným zevnějškem, půvabem modernosti a nabídkou „být jako všichni“. Odvádí nás vidinou prchavých rozkoší a mělké kratochvíle. Plýtváme pak dary, které nám daroval Bůh, věnujeme se nicotným hračkám, utrácíme svoje peníze v hazardu a pití; stahujeme se do sebe. Zapomínáme zůstat soustředěni na věci, na kterých skutečně záleží. Zapomínáme zůstat vnitřně dětmi. Toto je hřích: zapomenout v nitru, že jsme Boží děti. Pán nás totiž učí, že děti mají svoji vlastní moudrost, která není moudrostí tohoto světa. Proto je poselství Jezulátka tak důležité. Promlouvá v hloubi ke každému z nás. Připomíná nám naši nehlubší identitu, to co jsme povoláni být jakožto Boží rodina.

Jezulátko nám také připomíná, že tuto identitu je třeba chránit. Kristus-Dítě je ochráncem této velké země. Když přišel na tento svět, byl jeho život vzápětí ohrožen jedním zkorumpovaným králem. Sám Ježíš se ocitl v situaci, kdy musel být chráněn. Na zemi byl Jeho ochráncem svatý Josef. Měl na zemi i rodinu: Svatou Rodinu Nazaretskou. Takto nám připomíná důležitost chránit naše rodiny i onu větší rodinu, kterou je církev, rodinu Boží, svět, naši lidskou rodinu. Dnes rodina bohužel potřebuje být chráněna před lstivými útoky a programy odporujícími všemu, co považujeme za pravé a posvátné, všemu, co je v naší kultuře nejvznešenější a nejkrásnější.

Ježíš v evangeliu přijímá děti, objímá je a žehná jim. Také my máme úkol chránit, vést a povzbuzovat naši mládež, pomáhat jí k vytváření společnosti hodné jejího velkého duchovního a kulturního odkazu. Obzvláště je třeba, abychom nahlíželi každé dítě jako dar, který je třeba přijmout, mít rád a chránit. A musíme se starat o nezletilé a nedopouštět, aby byli okrádáni o naději a odsuzováni k životu na ulici. Křehké dítě přineslo na svět Boží dobrotu, milosrdenství a spravedlnost. Odolalo nepoctivosti a zkaženosti, které jsou dědictvím hříchu, a zvítězilo nad nimi mocí kříže. Nyní, na konci svojí návštěvy na Filipínách vás svěřuji Jemu, Ježíši, který mezi nás přišel jako dítě. Ať dá všemu milovanému lidu této země schopnost jednotně pracovat, vzájemně se chránit, počínaje vašimi rodinami a komunitami, a vytvářet svět spravedlnosti, poctivosti a pokoje. Jezulátko ať žehná Filipínám a podporuje křesťany tohoto velkého národa v jejich poslání být svědky a misionáři evangelní radosti v Asii a na celém světě. Bůh vám všem žehnej.

papež. František na Filipínách 18. 1. 2015

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Daniel J. Harrington – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Jeroným Horák – Ježíš v evangeliu podle Marka; Meinrad Limbeck – Evangelium podle Marka – Malý stuttgartský komentář; Marek Dunda – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

27. neděle v mezidobí – cyklus B

4. října 2015

²Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. ³Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ ⁴Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ ⁵Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! ⁶Na začátku při stvoření však Bůh, učinil lidi jako muže a ženu. ⁷Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, ⁸a ti dva budou jeden člověk. ⁹Už tedy nejsou dva, ale jeden. ¹⁰A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ ¹¹V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. ¹²Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. ¹³Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ ¹⁴(Matky) přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. ¹⁵Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. ¹⁶Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ ¹⁷Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Mk 10,2-16

Úvod k meditaci

V Ježíši se stále „utkává“ Boží království a království tohoto světa, smýšlení Boží a smýšlení lidské, zákon Boží a zákon lidský... Ideálně by jedno mělo vycházet z druhého, ale není tomu tak – proto slovo „utkáni“. Při četbě Markova evangelia na to narážíme mnohokrát. Dnešní úryvek je jedním z příkladů toho, jak lidské zákonodárství „posvětilo“ nedobrou praxi v lidském jednání (rozlukový list). Jako lidstvo jsme na šikmé ploše – dolů to jede samo. Přestože i dnes zákonodárci jednají podobně a vymýšlejí pro lidi a společnosti další zákony podobné rozlukovým listům – snaží se vložit řád do hříšného jednání, které lidé svou svévolí zavedli jako něco normálního, Boží pravdivý pohled na svět zůstává nezkalen. Ježíš i nám pomáhá jej stále znovu objevovat.

Výklad biblického textu

Kontext: Ježíšův dialog s farizeji o manželství a rozluce nám přináší ve svém evangeliu Marek a Matouš (19,1-12) a oba jej kladou shodně mezi druhou a třetí Ježíšovu předpověď o utrpení. Ježíš na své cestě do Jeruzaléma odchází z Kafarna a jde do judských krajín a za Jordán. Tam za ním přicházejí zástupy a tam jej dostihnou i farizeové se svou otázkou.

1. čtení:
Gn 2,18-24
2. čtení:
Žid 2,9-11
Evangelium:
Mk 10,2-16

Srovnaní:
Mt 19,1-12;
Dt 24,1,3;
Gn 1,27;
Gn 2,24;
Ef 5,31;
Mt 5,32;
Lk 16,18;
1 Kor 7,10-11;
Mt 19,13-15;
Lk 18,15-17

Druhá část dnešní perikopy se odehrává v domě, kdy učedníci seberou odvahu a znovu se na vše ptají.

Třetí část bezprostředně navazuje – zatímco Ježíš ještě hovoří s učedníky, přinášejí mu děti, aby se jich dotkl.

v. 2: smí-li se – již tato slova jsou projevem zákonického smýšlení, které chce mít zákon na všechno. Podobně se lidé ptají „smí-li kněz chodit do hospody...“ – je to někde ustanoveno? Sv. Pavel říká všechno je mi dovoleno – ale ne všechno prospívá (1 Kor 6,12). Přísně vzato člověk smí všechno, i se rozvést, ale k čemu to bude? Co to přinese? Obecně – k čemu jistá lidská jednání vedou?

v. 3: Co vám přikázal Mojžíš? – Abychom Mojžíše pochopili a omluvili, uvědomme si, jak velký tlak na něj izraelský národ neustále vyvíjel.

v. 4: vystavit jí rozlukový list a rozvést se – Pro lepší pochopení je dobré oddělit pohled právní a morální. Dříve bylo manželství vnímáno přísně právnicky a tímto právnickým pohledem byla žena majetkem muže a jemu tedy náležela také iniciativa při rozvodu.

v. 5: Pro tvrdost vašeho srdce – Ježíš vnáší na scénu také morální hledisko. Přenáší problém z oblasti právní do vnitřní oblasti lidského svědomí.

v. 6-9: Smí se, nesmí se – z toho, že vím, jaká je Boží vůle s člověkem jako mužem a ženou, je hned rozumu jasné, že rozvod touto vůlí není. Lidský zákon rozluky přichází jako druhotný. Musí tu na čas být, aby „pomohl“ rozumu, který je zatměn vášněmi. S Ježíšem však přichází čas spásy i pro manželství, které má být obnoveno podle původního Božího úmyslu.

v. 10-12: Šesté přikázání Desatera zní „Nezcižolžíš“. Starý zákon pojednává o různých případech porušení tohoto přikázání i o patřičných trestech v Lv 20,10-21 a Dt 22,20-29. Propuštění manželky a nový sňatek není chápán jako hřích. Ježíš se nebojí tento skutek označit jako hřích proti šestému přikázání.

v. 13-15: Jsme opět svědky Ježíšovy něžné lásky k dětem. Jistě byly děti pro Ježíše spřízněné duše. Nezkalené dospěláckým spekulováním, otevřené pro Království a schopné důvěry. Mnohokrát je klade nám dospělým za vzor. „Přebývání s dětmi uzdravuje duše dospělých.“ A tak nejen nechte děti přicházet ke mně, ale také „nechte děti přicházet k sobě“.

Benedikt XVI. 30. 9. 2012

K tématu

Proces, který vede k vydařenému manželství, je v podstatě tentýž proces, který vede ke svatosti. Je tomu snad tak, že svatost získáme tím, že nebudeme dělat nic, že se nebudeme angažovat, že si nebudeme muset vyhrnout rukávy, protože jsme se už narodili svatí a svatými také po celý život zůstáváme jako jisté mramorové či umělohmotné sošky? Ne, svatost získáváme tak, že padáme, ale pak opět vstáváme, že občas strašně bloudíme, pácháme někdy i hrozná hříchy, ale pak se z nich kajeme, abychom začali nový život.

Svatost je plodem neustálé konverze a růstu.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Jednou mi jedno dítě položilo otázku – a vy víte, že děti se ptají na těžké věci. „Otče, co dělal Bůh předtím, než stvořil svět?“ Ujišťuji vás, že jsem odpovídal jen s námahou. Vyslovil jsem, co nyní říkám také vám: před stvořením světa Bůh miloval (...), a to láskou tak velikou, že musela vyjít sama ze sebe. (...) Tehdy Bůh stvořil svět. (...) Ale to nejkrásnější, co Bůh stvořil, jak nám říká Bible, je rodina.

Bůh rodině předal veškerou svou lásku, krásu a pravdu. Rodina se stává rodinou právě tehdy, když je schopna otevřít náruč a tuto lásku přijmout. Rodina má božské občanství. Bůh ji neušetril křížů, ani problémů. Ale všechny problémy lze překonat láskou. V rodinách se hádáme, někdy létají talíře, z dětí nás bolí hlava a o tchýních ani nemluvě... V rodinách je kříž stále přítomný. Vždycky. Avšak po kříži přichází vzkříšení, protože Boží Syn otevřel tuto cestu. Proto je rodina – omluvte ten výraz – továrnou na naději, naději v život a vzkříšení, v Bohem otevřenou cestu.

My křesťané, Pánovi učedníci, prosíme rodiny světa, aby nám pomohly. Tolik se nás dnes účastní této slavnosti a to v sobě už má něco prorockého. Je to druh zázraku v dnešním světě, který je unaven z vynalézání nových rozdělení, rozkolů a pohrom. Kéž bychom všichni byli proroky! Kéž by se každý z nás otevřel zázrakům lásky k dobru své vlastní rodiny a všech rodin světa – a mluvím tu o zázracích lásky, abychom tak mohli překonat pohoršení malicherné, zastrašené a do sebe uzavřené lásky, která nemá s druhými trpělivost! Položím vám jednu otázku, aby si na ni každý odpověděl – souvisí se slovem „netrpělivý“. Křičíme na sebe doma, anebo mluvíme něžně a láskyplně? To je totiž dobrý způsob, jak poměřovat vzájemnou lásku.

Jak by bylo krásné, kdybychom mohli všude, i za našimi hranicemi povzbuzovat a docenovat toto prorockví a tento zázrak! Obnovme svoji víru v Pánovo slovo, které vybízí naše rodiny k této otevřenosti a zve všechny, aby se podíleli na prorockví oné smlouvy mezi mužem a ženou, která plodí život a zjevuje Boha. Kéž nám pomáhá, abychom měli účast na prorockví pokoje, něhy a rodinné lásky. Kéž nám pomáhá, abychom měli účast na prorockém gestu trpělivé a láskyplné péče o naše děti a prarodiče.

Každý člověk, který si přeje vytvářet rodinu, jež učí děti radovat se z každého skutku, který přemáhá zlo, rodinu ukazující, že Duch je živý a činorodý, ať nachází naši vděčnost a naši úctu v jakémkoli národě bez ohledu na to, odkud je nebo k jakému náboženství patří.

Kéž nám Bůh všem dopřeje, abychom prorokovali radost evangelia – evangelia rodiny a její lásky. Ať nás všechny jakožto Pánovy učedníky obdaří milostí být hodni oné čistoty srdce, která se nepohoršuje nad evangeliem.

papež na Světovém setkání rodin ve Filadelfii 27. 9. 2015(dle Radio Vaticana)

„Dítě se nám narodilo, syn je nám dán“ (Iz 9,5). Mám výjimečnou radost z toho, že mohu spolu s vámi slavit tuto neděli Santo Niño (Svatého Dítka). (...)

Někdy jsme při pohledu na problémy, těžkosti a nespravedlnosti pokoušeni rezignovat. Zdá se jako by přísliby evangelia byly neuskutečnitelné, nereálné. Bible nám však říká, že velkým ohrožením plánu, který s námi má Bůh, byla a je pořád lež.